SĂRBĂTOAREA ARTEI POPULARE

TRIMIŞII UNUI MILION DE ARTIŞTI

Pătrunzând în sufletul poporului, marele nostru poet Mihail Eminescu scormonea cu genialitate realităţile sociale ale vremii lui, arătând că în condiţiile de cruntă exploatare, doar codrul asculta şi simţea tristeţile şi bucuriile celor mulţi. Numai codrul tânguia la auzul doinei, se înfoia la chiotul de răscoală al sârbei, se legăna în ritmul lent al horei şi se oglindea în mille de sori din fluturii foielor şi altiţelor. Cântecul, jocul, toate comorile noastre de artă populară se năşteau odată cu viaţa. Asupritorii nu puteau pune zăgaz năvalnicului isvor pornit din adâncul a milioane de inimi. In schimb făceau totul să-i subţie, să-i ţină în loc, să-i abată pe alte căi. Ce mărturie mai acuzatoare a acestei triste realităţi poate fi alta decât aceea că pe timpul cârmuirii burghezo-moşiereşti erau în întreaga ţară, la sate, doar două echipe de teatru, 74 echipe de joc şi 82 coruri?

ASTĂZI

„Pe drumul creării unei culturi noi cu conţinut socialist, care să nu mai fie privilegiul unei minorităţi, ci să aparţină tuturor oamenilor muncii" (Gheorghe Gheorghiu-Dej).

Cele peste 19.000 coruri şi echipe de joc şi aproape 10.000 echipe de teatru care sunt azi la sate, ne arată cât de larg şi cât de drept este acest drum.

Concursul echipelor artistice ale căminelor culturale, a cărui ultimă etapă se desfăşoară zilele acestea la Bucureşti, e o mărturie vie că azi, comorile ascunse şi veşt nevalorificate de cei care ţineau poporul în întuneric, au urcat pe scena preţuirii. Cei 6.000 de artişti amatori, fruntaşi ai artei noastre populare veniţi la Bucureşti, sunt interpreţi aleşi dintr'un milion de artişti care au pornit la 1 Iulie 1951 într'o uriaşă întrecere.

Treci pe străzile oraşului şi poposeşti un răstimp într'una din cele cinci mari săli, pe scenele cărora se desfăşoară concursul. Te bucuri de bucuria a sute şi mii de flăcăi şi fete, tresalţi şi parcă inima îţi dă ghies să te prinzi într'o horă, admiri execuţia măiastră a unui cor, te laşi îmbătat de bogăţia gâtelilor din portul obişnuit al regiunilor respective, lauzi talentul unui tenor sau a unui cântăreţ din frunză şi te întrebi pe bună dreptate: unde au stat aceste comori? Cine le-au ţinut ascunse şi cu ce intenţie? Apoi, cu mândrie, te fericiţi că a venit făurarul care să rupă cele 7 peceţi de pe lacătul trecutului şi să-l deschidă.

IN LIBERTATE

La concurs participă nestânjenite, coruri, echipe de dans, formaţiuni instrumentale, etc., ale naţionalităţilor conlocuitoare. Îmbrăcaţi în portul lor, vorbind limba lor şi executând cântecele şi jocurile lor tradiţionale, ucrainieni din Rogoşeşti-Dorohoi, sârbi din Moldova Veche-Severin, saşi din Hălchiu, regiunea Stalin, tătăroaice din Caraibil-Tulcea, macedoneni din Hagilar-Tulcea, maghiari din Corund-Odorhei au urcat deasemenea pe scena preţuirii, laolaltă cu echipele româneşti.

A venit la concurs şi Perinaţ Pera, ţăran sârb, membru în gospodăria colectivă „Viaţa Nouă" din Sânmartinul Sârbesc, raionul Deta. Au venit, deasemenea, Pasulschi Mijia şi Bebici Delia, ţărance muncitoare din aceiaşi comună. Toţi sunt talentaţi solişti vocali.

Perinaţ Pera a făcut până acum în gospodăria colectivă, împreună cu familia, 670 zile-muncă. Pregătirile în vederea concursului nu l-au rupt de munca sa pentru o viaţă fericită. Dimpotrivă, în atmosfera de voe bună a întrecerii artistice se simţea mai plin de putere, mai dornic de muncă, iar succesele în muncă îi întăreau încrederea în calităţile sale artistice.

— În pregătirile pentru concurs şi în munca pe ogoare am pornit cu puteri noi, fiind convinşi că în felul acesta luptăm pentru pace, spune Perinaţ Pera. Aici, la graniţă, aflăm cum banditul de Tito sugrumă poporul iugoslav şi se pregăteşte de război ca simbriaş al imperialiştilor americani. Bucurându-ne de libertatea vieţii, a muncii şi a cântecului, suntem hotăriţi să nu îngăduim să ne fie stingherită de ticălosul de Tito. Aflăm cu durere de suferinţele fraţilor noştri încăpuţi pe mâna spionilor dela Belgrad, dar suntem siguri de victoria poporului iugoslav, care luptă împotriva asupritorilor săi.

CREAŢIA POETICĂ

Poporul îşi însoţeşte jocurile cu strigături. In ele se oglindesc realităţile vremii. Poporul judecă şi cântăreşte, hotărînd fără greşală ceeace e bine şi ce-i rău. Dacă sub asuprirea boerilor auzeai la jocuri:

Foaie verde de trifoi
Grea e viaţa sub ciocoi,

acum strigăturile s'au transformat în critici asupra rămăşiţelor trecutului, în accente puternice de demascare a aţâţătorilor la război, imperialiştii americani şi englezi, în aprecieri limpezi, de fierbinte dragoste pentru viaţa nouă ce înfloreşte pe întinsurile Patriei.

Iată de pildă câteva din strigăturile echipei de căluşari din comuna Cioara, regiunea Hunedoara:

Foaie verde de trifoi
Huzureau pe-aici ciocoi
Şi-aveau, neică, burta mare
Şi se tot leneau la soare.
Foaie verde, foaie scurtă
Acum le-a scăzut din burtă.
. . . . . .
Nu vă uitaţi că-s micuţ,
C'am dormit la oi desculţ,
Cu capul pe muşuroi
Şi cu ochii după oi.
. . . . . .
Foaie verde ca mohoru'
Să ne'ndestulăm poporu'.
Satele să înflorească
Şi oraşele să crească.
. . . . . .
Foaie verde şi-o lalea
Sunt stăpân pe munca mea.
Semănai ogoarele
Şi'ncărcai hambarele.
. . . . . .
Foaie verde şi-o lalea
Trăiască Republica.
. . . . . .
Foaie verde de cireş
Trăiască Gheorghiu-Dej.
. . . . . .
Foaie verde, foi şi-o mură,
Pentru pace şi cultură.
. . . . . .
Foaie verde, foaie-albastră,
Stalin, Stalin să trăiască.

A. Roman

Dr. Petru Groza, preşedintele Consiliului de Miniştri, în mijlocul corului căminului cultural „Rucăr" raionul Muscel-Argeş.

MANIFESTĂRILE DE ERI IN CADRUL CONCURSURILOR CĂMINELOR CULTURALE

Şi în cea de a treia zi concursul între echipele artistice de amatori ale căminelor culturale s'a bucurat de un deosebit succes. In această zi pe scenele celor cinci teatre din Bucureşti s'au prezentat echipele artistice din regiunile Argeş, Constanţa, Cluj, Mureş, Prahova, Rodna, Sibiu şi Suceava.

Programele prezentate, ca şi frumoasele costume au adus specificul fiecărei regiuni şi totodată suflul vieţii noi care se construieşte în toate satele şi oraşele Patriei noastre.

Ca şi în celelalte două zile, concursul a scos la iveală talente deosebite din rândurile ţărănimii muncitoare.

In sala Teatrului de Operetă din Capitală s'au perindat numeroase echipe de dans formate din ţărani muncitori investmântaţi în costume naţionale de un colorit viu, care au demonstrat cu vigoare artistică varietatea şi expresivitatea dansului nostru popular.

Jocurile năvalnice şi pline de viaţă clocotitoare, sau legănate, pline de graţie şi eleganţă, ale echipelor de dansuri din regiunile Cluj, Constanţa, Argeş, Sibiu, Mureş, au fost urmărite cu viu interes de publicul din sală care a aplaudat furtunos pe interpreţi.

Imbrăcaţi în minunate costume naţionale, tinerii ţărani din comuna Aiudul de Sus, regiunea Cluj, au interpretat cu măestrie jocul popular „Invârtita cu două fete". In ritmul tobelor, ţăranii muncitori de naţionalitate turcă, au desvăluit spectatorilor frumuseţea dansurilor lor pline de armonie, cu mişcări domoale. Viu aplaudate au fost şi dansurile tătare, interpretate de tinerele fete colectiviste de naţionalitate tătară din comuna Ciocârlia, regiunea Constanţa, care au intrat pe scenă jucând în ritmul cântecului „Lumina nouă a pătruns şi în satul nostru şi ne-a înflăcărat la muncă". Deasemenea numeroase aplauze a stârnit şi dansul macedonean Chicecul, interpretat cu multă pricepere de ţăranii de naţionalitate macedoneană din comuna Camena, regiunea Constanţa. In interpretarea dansului bulgar Maranghelul bărbătesc, ţăranii muncitori de naţionalitate bulgară din comuna Ciamurlia de Jos, regiunea Constanţa, au desvăluit minunate calităţi artistice. De o entuziastă primire s'au bucurat deasemeni dansurile naţionale greceşti executate de tinerii de naţionalitate greacă din oraşul Constanţa. Imbrăcaţi în costume naţionale pline de strălucire şi viu colorate, ei au executat cu multă căldură dansuri pline de gingăşie. Ţăranii muncitori din comuna Mârghia, regiunea Argeş, în jocul vijelios, plin de clocot, „Sârba căluşarilor" au exprimat dârzenia poporului nostru. Echipa de copii din comuna Hârtieşti, regiunea Argeş, a entuziasmat publicul din sală prin măestria şi vioiciunea cu care a interpretat jocul popular „Brâul din Muscel".

In costume împodobite cu minunate motive decorative, ţăranii de naţionalitate germană din comuna Sângeorgiu Nou, regiunea Rodna, au interpretat cu căldură şi pricepere dansuri populare din regiune. In jocul de nuntă, ţăranii muncitori din comuna Gălăţeni, regiunea Mureş, au exprimat deosebit de viu humorul sănătos şi voioşia poporului nostru.

Strigăturile care au însoţit dansurile au oglindit dragostea poporului nostru pentru Partidul Muncitoresc Român, sub conducerea căruia înfloreşte în ţara noastră o viaţă nouă, pentru iubitul conducător al poporului muncitor, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej.

In concursul dintre soliştii vocali, tânăra ţărancă săracă Maria Arion din comuna Iara, regiunea Cluj, a interpretat cu măestrie nebănuită trei melodii populare româneşti, dovedind o voce excepţională şi arătând încăodată bogăţiile artistice din sânul poporului muncitor, scoase la iveală în perioada revoluţiei culturale din ţara noastră.

Deasemeni muncitorul Gh. Velea, din comuna Abrud, raionul Câmpeni, s'a dovedit un talentat solist, având o voce rară de bas.

De mult succes s'au bucurat soliştii naţionalităţii conlocuitoare turce ce şi-a trimis solii să-şi exprime bucuria unei vieţi noi, fericite şi libere, pe care şi-o făuresc în ţara noastră toate naţionalităţile conlocuitoare. In costume naţionale turceşti roşii, cu dantele albe, vechi de 80—100 ani, tinerele Asie Baiazid şi Ali Lebia din comuna Babadag, regiunea Constanţa, au interpretat cu multă sensibilitate artistică trei cântece populare turceşti şi unul românesc.

Viu aplaudaţi au fost şi ceilalţi reprezentanţi ai naţionalităţilor conlocuitoare din comuna Fântâna Mare, regiunea Constanţa, toţi ţărani colectivişti, ce au apărut în pitoreşti costume naţionale şi au cântat, acompaniaţi de instrumente populare turceşti, de mare efect, dare, darbucă şi zilimaşa, lucrate de ei.

Unindu-se cu bucuria tineretului, bătrânul Abdulaman Ismail, de 82 ani, a cântat şi el un vechi cântec turcesc.

Svon înaripat şi entuziast despre munca de construire a Canalului Dunăre—Marea Neagră şi despre viaţa fericită a populaţiei dobrogene desrobite de asuprirea burghezo-moşierească, a adus pe scenă şi fiica de ţăran muncitor Elena Constantinescu, din regiunea Constanţa, în „Scrisoarea către badea".

Investmântată în năframa de borangic, Elisabeta Ionescu a interpretat cu sensibilitate artistică cântecul bătrânesc „Cântecul cucului".

De un succes deosebit s'au bucurat şi echipele de cor ce s'au prezentat astăzi pe scena Ateneului R.P.R. Dorinţa şi în acelaş timp hotărîrea de a apăra pacea ca şi lupta unită a clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare pentru construirea socialismului în ţara noastră, a fost exprimată cu entuziasm de corurile căminelor culturale din comuna Brăneşti—Prahova, din oraşul Suceava, din comunele Călineşti şi Rucăr, regiunea Argeş, care s'au dovedit a fi puternice formaţii populare de cor.

Cântecele populare maghiare au răsunat liber din piepturile tinerilor ţărani muncitori din comuna Ditrău, regiunea Mureş, care s'au prezentat în pitoreşti costume roşii şi negre, interpretând plini de însufleţire cântece slăvind munca şi lupta pentru apărarea păcii.

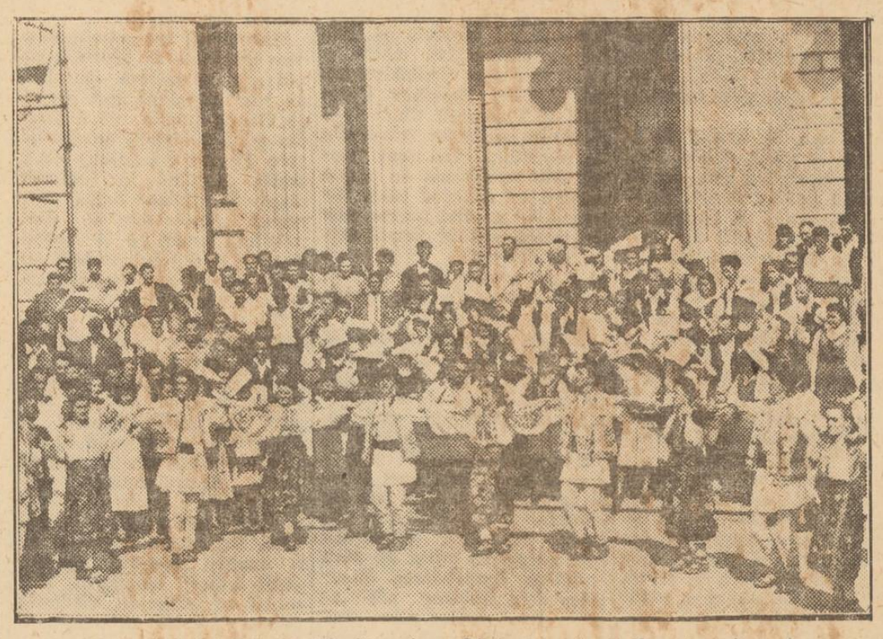

Corul Căminului Cultural „Văleni", comuna Dâmboviţa, raionul Mus cel, regiunea Argeş

„Lupta poporului din Cuba pentru independenţă şi pace

Conferinţa poetului cuban Nicolas Guillen

Cu avionul poţi ajunge din Patria mea în ţara voastră în numai două zile. Aceasta nu înseamnă însă că distanţa geografică ce ne desparte nu este enormă. Dar acum, când mă aflu în mijlocul vostru, îmi dau seama că nimic nu ne desparte în năzuinţele noastre, în idealurile noastre.

Vreau să vă spun astăzi câte ceva despre Patria mea. Vreau să vă spun ce a fost, ce este şi mai ales ce vrem să fie această ţărişoară pierdută într'un colţ al Mării Caraibelor.

Vreau să vă mai spun că am venit aci să învăţ din experienţa voastră pentru ca la rândul meu să pot împărtăşi poporului cuban cele ce am învăţat la voi.

Intre America de Nord şi America de Sud se găseşte un arhipelag care se numeşte Arhipelagul Antilelor şi este împărţit în două: Antilele Mari şi Antilele Mici. Antilele Mici sunt cele care se află mai spre Răsărit; mai aproape de Europa. Intre ele se găsesc insulele Guadelupa şi Martinica, care astăzi mai aparţin unei puteri străine, Franţa.

Grupul de insule al Antilelor Mari cuprinde Portorico, insulă stăpânită de americani. Imperialismul yankeu menţine acolo un regim de înfometare şi asuprire, servindu-se de uneltele sale, printre care se află şi trădătorul Munoz Marin.

O altă insulă este Jamaica, a cărei populaţie este formată îndeosebi din negri şi care este stăpânită de englezi. Tot din Antilele Mari face parte insula San Domingo, compusă din 2 republici: o republică în care se vorbeşte limba spaniolă, Republica Dominicană, şi o republică de limbă franceză, Haiti. In Republica Dominicană stăpâneşte ca un dictator absolut generalul Trujillo, care ţine închisorile pline de deţinuţi politici şi umple cimitirele de cadavre. Şi Republica Haiti este stăpânită de o dictatură militară.

Insula Cuba este cea mai mare dintre Antile, cu o suprafaţă de 127.000 km. p. şi o populaţie de 5 milioane locuitori. Havana, capitala Cubei, este unul din oraşele cele mai importante din America.

Aşi vrea să vă prezint câteva detalii în ceeace priveşte istoria Cubei.

Cuba a fost descoperită de Columb la 27 Octombrie 1492 în prima călătorie pe care a făcut-o în America. Când Columb a sosit în Cuba, a găsit insula locuită. Populaţia de atunci era însă cu totul deosebită de populaţia de astăzi: Cuba era locuită de indieni, dealtfel ca şi restul Americii. Indienii au fost însă nimiciţi repede de către spanioli. Vechii locuitori erau într'o stare de civilizaţie foarte înapoiată, în comparaţie cu alte culturi indiene din America, ei nu trecuseră de epoca de piatră şi practicau o agricultură primitivă.

Când spanioli au început colonizarea insulei, populaţia indiană din Cuba a fost nimicită şi atunci ei n'au găsit altceva mai bun de făcut decât să aducă negri din Africa. Negrii au sosit în Cuba pentru întâia oară în 1517, în virtutea unui decret al împăratului Carol al V-lea care autoriza comerţul liber de sclavi.

De atunci a început sclavia, care a ţinut până în 1885, adică mai bine de trei secole. In acest timp, pământul a fost podidit de sângele acestor negri robi, râurile — de lacrimile lor, văzduhul — de suspinele lor.

Nu există un episod mai dramatic, mai dureros, mai crud, ca acela al sclaviei rasei africane în America şi mai ales în Cuba. In plin secol al XIX-lea, mulţi ani după ce Revoluţia Franceză ieşise biruitoare, în Cuba trăiau oameni lipsiţi de cele mai elementare drepturi, prigoniţi prin cele mai crude metode de asuprire.

Dar sclavii n'au stat niciodată liniştiţi şi supuşi, ci au găsit mereu prilejuri de a se revolta împotriva stăpânului; de multe ori ei s'au ridicat direct împotriva albilor.

Una dintre cele mai importante răscoale ale negrilor împotriva albilor a fost aceea denumită „conspiraţia scării" din 1844. Răsculaţii au fost masacraţi, numărul celor ucişi ridicându-se la peste 10.000 oameni, dar cu toate acestea, negrul a supravieţuit. Astăzi el e prezent în sângele şi în spiritul poporului cuban. Aceasta nu numai pentrucă există o mare populaţie neagră în Cuba, ci pentrucă convieţuirea între negri şi albi a produs un fenomen de metisaj, de amestec. Stăpânul care avea la dispoziţie sclava neagră a avut lesne legături cu ea şi din aceasta au ieşit generaţii întregi de mulatri. In afară de asta, negrii au avut o puternică influenţă asupra spiritului albilor prin folclorul lor, prin obiceiuri, dansuri, prin modul de alimentaţie, prin religie. Astfel, negrii, odată cu primirea obiceiurilor şi culturii spaniole, au transmis şi ei elementele lor spirituale şi s'a produs un mare fenomen de transculturalizare, de întrepătrundere a culturii unora şi altora, ceeace a făcut ca Cuba să nu fie nici o ţară albă, nici una neagră, ci o ţară a unui amestec profund, adică o ţară profund americană, pentrucă America este, în fond, un mare amestec de rase şi de culori.

In afară de populaţia neagră, a cărei origină trebuie căutată în sclavi, în Cuba întâlnim populaţia albă, din care cea mai mare parte aparţine burgheziei. Intre burghezia albă cubană şi burghezia albă spaniolă, s'a produs o ciocnire, din cauza situaţiei de inferioritate în care se găsea burghezia cubană faţă de burghezia spaniolă. Aşa au început primele mişcări de independenţă împotriva Spaniei. Dar aceste mişcări n'au ajuns să capete caracterul de răscoale, pentrucă burgheziei îi era frică să nu se ridice împotriva ei sclavii negri. S'a putut dovedi astfel odată mai mult, adevărul spuselor lui Marx, că nu poate fi liber un popor care asupreşte un alt popor. Din această cauză, mişcarea aceasta, a burgheziei albe a fost reformistă; ea se mulţumea doar să pretindă reforma legii impozitelor, pentrucă această lege o lovea direct.

Dar Spania a refuzat această reformă. A avut loc apoi o altă mişcare, mişcarea anexionistă, Un grup de cubani făcând parte din burghezie cereau, în 1851, încorporarea Cubei în Statele Unite. Dar fiindcă un grup mai mare din aceeaşi burghezie a refuzat să participe la această mişcare, ea s'a prăbuşit.

In 1868 s'a văzut că nu mai există o altă cale de eliberare decât insurecţia armată. Atunci, marea burghezie liberală cubană s'a ridicat cu arma în mână împotriva burgheziei spaniole, într'o luptă foarte grea şi sângeroasă, care a durat 10 ani. Guvernul spaniol a triumfat însă, iar burghezia cubană a fost înfrântă şi ruinată.

In tot timpul acestor mişcări poporul a câştigat ceva: s'a născut o conştiinţă populară, şi flacăra revoluţiei care s'a stins în pătura de sus a câştigat în elan în massele populare. In anul 1895 a izbucnit astfel cel de al doilea război de independenţă al Cubei, război pe care nu l-a mai purtat marea burghezie, ci mica burghezie şi mai ales păturile populare. Cei doi conducători ai acestei mişcări corespund prin formaţia lor, fazelor desvoltării istorice a Cubei: unul este un mulatru, generalul Antonio Maceo, provenit din păturile cele mai umile ale populaţiei, care devine al doilea şef al armatei cubane. Celălalt este un alb, civil, aparţinând micii burghezii, poet, mare orator, unul din cei mai mari scriitori de limbă spaniolă, una din figurile cele mai importante ale Americii Latine. Este omul pe care noi îl numim „apostolul", José Marti.

Această revoluţie cu caracter atât de popular, şi care se deosebea de cea dinainte pentrucă nu mai era condusă de marea burghezie, a avut dela început un mare succes. In anul 1898 alungarea spaniolilor din Cuba era aproape un fapt împlinit. Dar atunci au intervenit Statele Unite împotriva Spaniei. Imperialismul american voia să dea impresia că a intrat în război pentru a apăra Cuba, însă ei urmărea în realitate să pună mâna pe insulă. Incă din anul 1820 ideologii imperialismului american care mijea, enunţau teoria că America trebue să aparţină americanilor. Dar nu americanilor din America Latină, ci americanilor din Nord, yankeilor. Imperialiştii erau deosebit de interesaţi în Cuba deoarece era vorba de o insulă apropiată de teritoriul Statelor Unite, o bază militară importantă. Iată dece ei au intervenit în războiul dintre Cuba şi Spania, au învins Spania şi au ocupat Cuba timp de 4 ani. La încheierea tratatului de pace la Paris, în anul 1898, Cuba n'a luat parte; mai mult decât atât, generalul american a refuzat până şi să stea de vorbă cu generalul comandant al armatei cubane.

In cei 4 ani de ocupaţie, între 1898 şi 1902, americanii au întemeiat în Cuba o caricatură de republică. Constituţia votată avea un apendice potrivit căruia Statele Unite îşi rezervau dreptul de a interveni în Cuba oricând, nu numai atunci când ar fi fost vorba de mişcări politice dar chiar în caz de epidemii, etc.

Intre timp, a început penetraţia economică a americanilor; ei au cumpărat în mare parte teritoriul, au pus mâna pe industria de zahăr, adică pe singura industrie a ţării. Astfel, toate marile fabrici de zahăr sunt americane, iar noi nu avem nici măcar dreptul de a vinde zahărul din Cuba cui vrem, ci suntem obligaţi să li-l vindem lor, la preţul pe care ni-l impun ei şi în cantitatea pe care vor ei s'o primească. Acest fapt aduce după sine subjugarea economică a ţării faţă de Statele Unite, căci o singură manevră a imperialiştilor pe piaţa zahărului este deajuns pentru a provoca o adevărată catastrofă economică în ţară. Această situaţie a adus după sine subordonarea burgheziei cubane şi politicienilor cubani faţă de imperialiştii americani, astfel încât ei uită totdeauna de interesele poporului şi nu ascultă decât ceeace li se spune de către Wall-Street.

Nu a trecut mai mult de o lună de când Statele Unite au redus cota de zahăr pe care Cuba putea s'o vândă, la 274.000 tone, ceeace creiază pericolul unei mari mizerii pentru anul viitor. Această măsură se explică prin faptul că poporul cuban, prin atitudinea lui, şi-a exprimat repulsia faţă de planurile imperialismului nord-american şi hotărîrea sa fermă de a nu participa la războiul imperialist din Coreea.

In afară de penetraţia sa economică, imperialismul nord-american a făcut să crească şi virusul discriminării rasiale în ţara mea. In toate instituţiile şi localurile publice precum şi în întreprinderile conduse de yankei sau aflate sub influenţa lor, negrul nu găseşte de lucru, nici nu poate lucra în marile hoteluri. Populaţia care are o origine comună aşa cum v'am explicat este împărţită în două rase ai căror oameni se întâlnesc în cluburi separate, unele pentru cubanii de culoarea pielii închisă, altele pentru cei cu pielea albă.

Şi cu toate că constituţia Republicii spune că toţi cubanii sunt egali în faţa legii, adevărul este că astăzi există cubani de prima categorie, albii, şi cubani de a doua categorie, negrii.

Impotriva acestui fapt a luptat şi luptă fără precupeţire Partidul Socialist Popular, cerând respectarea constituţiei şi dovedind prin fapte, practic, că nu există în sânul partidului discriminare împotriva negrilor. Albii şi negrii candidează pe aceleaşi liste, având aceleaşi drepturi şi posibilităţi de succes, apar împreună la sărbătorile şi festivităţile partidului; toţi, albi şi negri, se unesc contra celor ce se petrec în lagărul burgheziei, unde această politică este considerată scandaloasă.

Corupţia burgheziei cubane a atins un punct culminant sub guvernul generalului Machado, tiranul cel mai sângeros pe care l-a avut vreodată Cuba până astăzi. El a fost susţinut de americani atât timp cât a putut să le plătească ceeace au cerut. Dar când a avut loc marea criză economică din 1930, Machado n'a putut să facă faţă situaţiei economice şi s'a opus totodată voinţei poporului, căutând prin mijloace necinstite să-şi prelungească mandatul de preşedinte, fapt care a dus la revoluţia din 1933.

Această dată este de o importanţă deosebită în istoria Cubei, este o răscruce a istoriei noastre. Prin căderea lui Machado, poporul a căpătat conştiinţa forţei şi posibilităţilor sale. Dar şi în aceste împrejurări a intervenit imperialismul american, trimiţând în Cuba un ambasador, pe Sumner Welles care a făcut totul pentru ca revoluţia împotriva lui Machado să nu aibă consecinţe sociale mai largi. Ambasadorul american a instalat la Preşedinţia Republicii pe C. M. de Cespedes, o unealtă a Washingtonului, provocând astfel o a doua revoluţie în anul 1933, revoluţia sergenţilor şi caporalilor împotriva vechilor comandanţi ai armatei. Această revoluţie a fost condusă de către sergentul Fulgencio Batista, una din figurile cele mai interesante, dar şi cele mai pline de contradicţii din istoria contemporană a Cubei. Batista nu era propriu zis militar, ci sergent stenograf la Statul Major, dar cu toate acestea s'a situat în fruntea revoluţiei sergenţilor şi caporalilor şi a răsturnat guvernul impus de americani.

Puţin după aceea Batista se transforma însă el însuşi într'un reacţionar înverşunat, şi introduce dictatura militară. In anii următori s'a născut o contradicţie profundă între Batista şi burghezie, iar Partidul Comunist Cuban a intrat în acţiune pentru a provoca o spărtură între burghezie şi Batista. Batista a început apoi să cedeze, să adopte unele măsuri progresiste. A convocat o adunare constituantă care a adoptat o nouă constituţie, mult mai înaintată decât cea precedentă. Au avut loc alegeri normale, Batista a fost ales preşedinte al Republicii şi a format un guvern democratic. Astăzi însă Batista este din nou reacţionar, o unealtă a Statelor Unite. Aspirând să devină din nou preşedinte al Republicii, el nu vrea să se pună rău cu stăpânii şi deaceea a trădat întregul său trecut democratic. Iată încă o dovadă a acţiunii dizolvante a amestecului imperialismului american în viaţa politică a Cubei. Conducători ai revoluţiei împotriva lui Machado, ca Grau Sanmartin şi actualul preşedinte Prio Socarras, care se prezentau ca antiimperialişti, sunt astăzi cele mai servile unelte ale imperialismului. Grau Sanmartin era considerat o figură de o cinste extraordinară. Oamenii aveau atâta încredere în el încât îi ţineau în case portretul înconjurat de flori şi candele. Când a fost ales a obţinut cea mai mare majoritate pe care a avut-o vreodată un preşedinte în Cuba, iar poporul credea că va avea pentru întâia oară un guvern cinstit. Dar guvernul lui Grau Sanmartin a fost guvernul cel mai corupt din Cuba. Acum, el este dat în judecată pentrucă a furat din visteria Statului 274 milioane dolari, iar poporul cuban nu mai are poftă să pună flori şi să aprindă candele în jurul portretului său.

Urmaşul lui Grau Sanmartin, preşedintele Prio Socarras a urmat acelaş drum. După ce în tinereţe a fost un student sărac, trăind în mare mizerie, el este astăzi unul din oamenii cei mai bogaţi din Cuba, posedând yachturi pentru călătorii de plăcere, avion propriu, o avere care se cifrează în total la peste 80 milioane dolari, şi nu se poate spune că ar fi un om prea bătrân, deoarece deabia a împlinit 46 de ani.

Acesta este aspectul moral şi aspectul trădării poporului de către aceşti oameni, care continuă să persecute cu furie mişcarea progresistă a poporului cuban.

In anul 1940, pentru a-şi putea duce lupta, Partidul Comunist Cuban a cumpărat prin subscripţie publică un post de radio-emisiune, post care prin importanţa sa a ajuns să ocupe al treilea loc în Cuba. Intr'o zi, preşedintele Grau Sanmartin a trimis un grup de poliţişti, care au atacat postul de radio, au distrus aparatele, astfel încât postul n'a mai putut să funcţioneze.

Partidul Comunist Cuban a mai cumpărat, tot cu ajutorul unei subscripţii populare, atelierele tipografice ale ziarului „Hoy" pe un preţ de 150.000 dolari. Acest ziar, care apărea în 16-20 pagini şi care avea un tiraj de 50.000 exemplare Duminica şi 27.000 în zilele obişnuite ale săptămânii, un tiraj foarte mare, ţinând seama de condiţiile grele în care apărea, a fost suprimat de către guvern într'un mod neobişnuit, fiindcă însuşi şeful guvernului şi-a făcut apariţia împreună cu un grup de poliţişti la sediul ziarului, la ora 6 dimineaţa, şi l-a închis.

Cu toate încercările guvernului de a distruge mişcarea muncitorească, există o mişcare muncitorească unită. Guvernul a închis sediul Confederaţiei Generale a Muncii din Cuba, şi a încercat să creeze o Confederaţie a muncitorilor oficială, a interzis sărbătorirea zilei de 1 Mai de către proletariat, voind să lase numai pe cei care o sărbătoreau aşa cum voia el. Cu ocazia ultimului 1 Mai, când manifestaţia populară a fost interzisă, conducătorii maselor muncitoreşti au dat cuvânt de ordine ca toată lumea să se îndrepte spre cimitir şi să se adune în jurul mormântului unui mare conducător al mişcării muncitoreşti, fost muncitor pe plantaţiile de zahăr, Jesus Menendes. Jesus Menendes comunist, deputat, a fost una din victimele guvernului cuban, un om de origină umilă, care din fragedă tinereţe a intrat în mişcarea muncitorilor din industrie şi de pe plantaţiile de zahăr şi a obţinut pentru aceşti muncitori îmbunătăţiri importante. Menendes a fost asasinat de căpitanul Casillas, fără ca acest căpitan să fi avut ceva de suferit depe urma asasinatului.

Ca urmare a apelului lansat de conducătorii Confederaţiei Generale a Muncii, la 1 Mai cimitirul s'a umplut de oameni, iar manifestaţia oficială organizată de guvern pe străzi a fost foarte slabă. Atunci preşedintele, mirat, l-a chemat pe şeful poliţiei şi l-a întrebat ce s'a întâmplat. Şeful poliţiei i-a răspuns: Domnule preşedinte, strada s'a mutat în cimitir, iar cimitirul în stradă (aplauze).

Pentru a încheia, trebue să vă spun că situaţia politică din ţara mea îşi păstrează acum aceleaşi trăsături caracteristice: partidele burgheze sunt la fel de corupte, pătrunderea imperialiştilor are loc în fiecare zi, din ce în ce mai mult, persecutarea mişcării progresiste rămâne în picioare, dar tot aşa rămâne în picioare şi lupta poporului cuban împotriva duşmanilor săi. (Aplauze).

Lupta pe care o duce poporul nostru este grea, ea însă nu încetează nicio clipă.

In fruntea acestei lupte se află Partidul Socialist Popular (Comunist), marele partid al maselor muncitoare cubane, singurul partid din Cuba care se împotriveşte imperialismului, repurtând importante victorii şi educând poporul nostru să lupte împotriva duşmanilor dinlăuntru şi dinafară.

In această luptă, mişcarea pentru pace are o forţă extraordinară. Condusă de un comitet naţional de luptă pentru pace, prezidat de un profesor universitar, Elias Entralgo, ea cuprinde toate personalităţile culturale, intelectualii cei mai de seamă. Când am plecat din Cuba, se strânseseră peste 1 milion de semnături pe Apelul pentru un Pact al Păcii (Aplauze).

Nu pot să încheie fără să amintesc un moment pe care l-am trăit aci în Bucureşti acum câteva zile. Un căpitan şi un soldat din Armata R.P.R. au venit să ne viziteze, pe Pablo Neruda şi pe mine, în casa în care locuim. Pentru mine a fost un moment de emoţie ce nu se poate descrie, pentrucă eu sunt obişnuit în ţara mea ca atunci când vin în casă la mine un căpitan şi un soldat, ei să nu vină pentru a-mi strânge mâna ca unui prieten, ci pentru a mă duce la închisoare.

Când un popor a izbutit să-şi creeze o armată pusă în slujba intereselor sale, când această armată este ieşită din sânul acestui popor, el poate să aibă siguranţa că a câştigat una din victoriile cele mai importante. Şi dacă se întâmplă cumva ca armata aceasta să meargă la război, ea nu va duce niciodată un război de agresiune, pentrucă o armată ieşită din sânul poporului nu poate să ducă decât un război just de apărare a drepturilor şi intereselor acelui popor. (Aplauze).

(Poetul Nicolas Guillén a dat apoi citire poemului său „Pare dulce Patria mea").